

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
σκοπός που βρισκόταν επάνω στην έπαλξι του φρουρίου Ρισμπανκ, άνοηγώντας την παράδειξη αυτή κρανηή, άνασκήτησε και άμέσως κίτταζε γύρω του. Όταν βεβαιώθηκε πως δεν τον έβλεπε κανείς, έσκυψε κ' άνασκήκωντας μιά πέτρα, έβγαλε από κάτω ένα μίτσο σχονιά που άποτελούσαν μιά σκάλα κ' έπειτα, αφού έδεσε γερά την άκρη της σε μιά έπαλξι, την ξαπόλυσε κάτω.

Η σκάλα είχε διακόσια δώδεκα πόδια μήκος και τ' φρούριο διακόσια πόδια ύψος. Μόλις ο σκοπός τελείωσε τη μυστηριώδη αυτή έργασια, μιά νυχτερινή περιπόλος φάνηκε στο επάνω μέρος της σκάλας, που άδηγοίσε στην έπαλξι.

Μα ή περιπόλος βρήκε τ' σκοπ' όρθιο κοντά στη σκοπιά του, τού ζήτησε τ' σύνθημα, τ' όστ'ό έκεινος της έδωσε και πέρασε, χωρίς ν' αντίληφθή τίποτε.

Ο σκοπός, που ήσυχος τώρα, περιμένα. Ένωσμεταξί, στη θάλασσα, έπειτα από νύκτα κ' υπεράνθρωπες προσπάθειες, μιά βάρκα, στην όστ'όια επέβαιναν δεκατέσσερες άνδρες, καθόρθωσε να προσεγγίση στο βράχο τού φρουρίου Ρισμπανκ. Μιά ξύλινη σκάλα στερεώθηκε άμέσως σε μιά προσέκρη τού βράχου, επάνω στην όστ'όια μπορούσαν ν' σταθούν όρθιοι πέντε—έξη άνδρες.

Ένας—ένας, σιωπηλό, οι τοιμηροί επλάται της βάρκας σκαρφάλωσαν σ' αυτή τη σκάλα και χωρίς ν' σταθούν στην προσέκρη τού βράχου, έξακολούθησαν να σκαρφαλώνουν σ' αυτόν, γαντζώνοντας με τ' πόδια τους και με τ' χέρια τους.

Ο σκοπός τους ήταν προφανώς να φτάσουν στη βάση τού τείχους. Μιά τ' σκοπιά ήταν πικρό κ' ό βράχος γλιστερός. Τά νύκτα τους ξερραζόντουσαν και τ' άχαιλιά τους είχαν καταματώσει. Ένας μάλιστα άπ' αυτούς έχασε την ίσσορροπία του, κατακλίθηκε χωρίς να μορέση να συγκρατηθή πουθενά κ' έπεσε μέσα στη θάλασσα.

Εύτυχώς, ό τελευταίος άπ' τούς δεκατέσσερες άνδρες ήταν άνόμιμα μέσα στη βάρκα και προσπαθούσε, με τού κόλου, να την άράξη κάτω, πριν άνεθή κ' αυτός τη σκάλα.

Τότε, αυτός που έπεσε στη θάλασσα, χωρίς να βγάλη ούτε μιά φωνή, άρχισε να κολιμηκή θαρραλέα προς τη βάρκα. Ό άλλος άπλωσε τότε προς αυτόν τ' χέρια του και παρ' όδες τις ταλαντεύσεις της βάρκας, καθόρθωσε να τόν πάρη μέσα σ' αυτή.

— Πώς; φώναξε, άναγνωρίζοντας τον μέσα στο σκοπιάδι. Έσ' όσαι, Μαρτέν Γκέρ;

— Έγώ ό ίδιος, έξοχώτατε, άπάντησε ό Ιπποκόμος, στάζοντας από τ' νερά.

— Μά πως γλίστρησες, άδέξιε; ρώτησε ό Γαβριήλ.

— Καλύτερα που γλίστρησα έγώ κ' όχι κανείς άλλος....

— Γιατί;

— Γιατί, άν γλιστρούσε κανείς άλλος, ίσως θά φώναζε.

— Καλά. Βοήθησε με τώρα να περσίωσω αυτό τ' σχονί σ' αυτή την πέτρα για να δέσουμε τη βάρκα. Έκανα άσχημα που άφησα τ' βαριά ή 'Ασέλιμη ν' άνεθή μαζί με τούς άλλους.

— Τ' σχονί δεν μπορεί να δεθ' καλά σ' αυτή την πέτρα, ελτε ό Μαρτέν. Φτάνει ένα κύμα για να τ' άποσπάση. Τότε ή βάρκα θά χαθ' κ' έμεις μαζί της.

— Δεν μπορούμε δυστυχώς να κάνουμε τίποτε άλλο, ελτε ό έπικώμης ντ' Έξιές. Άς δράσουμε λοιπόν κ' άς μη μιλάμε.

Όταν έδεσαν τη βάρκα όσο καλύτερα μπορούσαν, ό Γαβριήλ είχε στον Ιπποκόμο του :

— Άνέβα!

— Θ' άνεθώ έπειτ' από σάς, έξοχώτατε. Πουδ' θά σάς κρατήση τη σκάλα;

— Άνέβα λοιπόν, σου λέω! ελτε ό Γαβριήλ, χτυπώντας τ' πόδι

του μ' άντικομησία.
Η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για συζητήσεις. Ό Μαρτέν Γκέρ σκαρφάλωσε ως την προσέκρη τού βράχου και μόλις έφτασε εκεί, έπιασε με όδες του τις δυνάμεις τη σκάλα από πάνω, ενώ ό Γαβριήλ την άνέβαινε με τη σειρά του.

Έλξε τ' πόδι του στο τελευταίο σκαλοπάτι, όταν ένα κύμα, που δυνατό από τ' άλλα, τίναξε ψηλά τη βάρκα, έσοασε τ' σχονί και παρέσυρε στ' άνοιχτά τη βάρκα, όσο και τη σκάλα.

Ό Γαβριήλ θά ήταν χαμίνως, άν ό Μαρτέν, με κίνδυνο να χαθ' κ' αυτός μαζί του, δεν έσκυβε πάνω σ' την άβυσσο με μιά άστραπιαία κίνησι και δεν πρόφτασε ν' άρπάξη τόν κύριό του άπ' τ' άμπράστα. Έπειτα, με τη δύναμη που δίνει ή άτελεισία, τόν σήκωσε ψηλά και τόν άπόθεσε κοντά του επάνω στο βράχο.

— Μ' έσοσες με τη σειρά σου, γενναίε μου Μαρτέν, ελτε ό Γαβριήλ.

— Ναι, μά ή βάρκα βρισκεται πάλι μακριά.
— Μπιά! έκανε ό Γαβριήλ με άμεσημνησία, κάτω άπ' την όστ'όια ήθελε να κρηνη την άνησυχία του. Έλνε πληρωμένη.

— Και τί θά γίνη, άν ό φίλος σας δεν είναι σκοπός εκεί ψηλά, άν ή σκάλα δεν κρέμεται άπ' την έπαλξι ή άν σπάση κάτω άπ' τ' βάρος μας; Κάθε τρόπος ύποχωρήσεως άποκλείεται.... Κάθε έλπίδα σωτηρίας χάθηκε μ' αυτή την καταρμένη βάρκα.

— Τόσο τ' καλύτερο! ελτε ό Γαβριήλ. Πρέπει να πετύχουμε ή να πεθάνουμε.

— Έστο! ελτε κ' ό Μαρτέν με τόν ήρωισμό και την άρέλεια που τόν διέκρινε.

— Έμπρός! έκανε ό Γαβριήλ. Οι σύντροφοί μας πρέπει να έχουν φτάσει στη βάση τού πύργου. Δεν άκούω πια κανένα θόρυβο. Πρέπει να τούς φτάσουμε. Πρόσεξε όμως, Μαρτέν, μη γλιστρούσης πάλι.

— Μείνετε ήσυχος, έξοχώτατε.

Άρχισαν την επικίνδυνη άνάβασι τους κ' έπειτα από δέκα λεπτά, αφού νίκησαν άναριθμητες δυσκολίες και κινδύνους, συνάντησαν τούς δώδεκα συντρόφους τους που τούς περιμένα μ' άγωνία, μαζεμμένοι στη βάση τού τείχους τού Ρισμπανκ.

Ό Γαβριήλ είδε τότε με μιά άνέκρηρα στη χαρά τη σχονιένα σκάλα που κρεμόταν από τ' φρούριο.

— Βλέπετε, φίλοι μου, ελτε στους συντρόφους του, μās περιμένουν εκεί πάνω! Εύχαριστήστε τ' Θεό γι' αυτό, γιατί δεν μπορούμε πια να γυρίσουμε πίσω. Τά κύματα μās πήραν τη βάρκα μας. Λοιπόν, έμπρός! Κ' ό Θεός άς μās σώσει!....

Άσφαλώς οι τρεις άνδρες που περιτόχιζαν τόν Γαβριήλ, ήσαν πολύ γενναίοι κ' άποφασιστικοί, γιατί κανείς άπ' αυτούς δεν παράχηκε, όταν τούς άνακοίνωσε πως δεν ύπρχε πια τρόπος ύποχωρήσεως. Άπεναντίας, όλοι μαζί τού άπάντησαν :

— Έμπρός!....

— Θυμάσαι με ποιά σειρά συμφωνήσαμε ν' άνεδούμε, ελτε ό Γαβριήλ. Πρώτος ό 'Υβοννέ, δεύτερος ό Μαρτέν Γκέρ, έπειτα οι άλλοι και τελευταίος έγώ. Έλπίζω πως τ' σχονιά της σκάλας ελνε γερά.

— Σιδερένια, έξοχώτατε! άπάντησε ένας άπ' τούς μισθοφόρους, πατώντας τ' πόδι του στη σκάλα.

Ένα ρολόι τού Καλαί σήμανε εκείνη τη στιγμή μακριά τέσσερες φορές. Τότε, άργά και σιωπηλά, οι δεκατέσσερες αυτοί ήρωες άρχισαν να σκαρφαλώνουν, ό ένας πίσω από τόν άλλο, τη σκάλα που την σάλεινε ό άνεμος.

Ήταν ένα θέαμα ύπέροχο και τρομερό να βλέπη κανείς μέσα στη νύκτα και τη θύελλα, τούς δεκατέσσερες αυτούς δαίμονες να σκαρφαλώνουν στο μαύρο τείχος, ενώ από κάτω τούς περιμένα ό θάνατος, όπως ίσως κ' από πάνω.

Όταν ό 'Υβοννέ έφτασε στον έκατοστό πεντηκοστό κόμπο, στάθηκε. Άμέσως κ' όλοι οι άλλοι έκαναν τ' ίδιο. Έλχαν συμφωνήσει να ξεκουραστούν εκεί όση ώρα έφτανε για ν' άπαγγελούν δυό φορές από μέσα τους τ' «Πάτερ ήμών».

Όταν ό Μαρτέν Γκέρ τελείωσε τις προσευχές του, είδε ξεφνιασμένος πως ό 'Υβοννέ δεν σάλεινε. Νόμιμος πως τις είχε πει γρηγορά και μωμιοφόρσε και για τρίτη φορά τ' «Πάτερ ήμών». Μά όταν τού τελείωσε, είδε πάλι πως ό 'Υβοννέ έμεινε πάντα άκίνητος.

Τότε, άν και βρισκότουσαν κοντά στην έπαλξι και κάθε κουβέντα

Τότε, άργά, σιωπηλά, οι δεκατέσσερες ήρωες άρχισαν να σκαρφαλώνουν στη σκάλα...

